

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

en
in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van
(hierna: de vreemdeling),
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Arnhem, van 19 oktober 2010 in zaak nr. 09/39956 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie (lees: de minister voor Immigratie en Asiel).

1. Procesverloop

Bij besluit, verzonden op 10 juli 2009, heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit, verzonden op 13 oktober 2009, heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 oktober 2010, verzonden op 20 oktober 2010, heeft de rechtbank het daartegen door appellanten ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 november 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister voor Immigratie en Asiel heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 1 klagen appellanten dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat met het Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: het IVRK) niet is beoogd uitbreiding te geven aan de verplichtingen die uit artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) voortvloeien en dat aan het IVRK derhalve geen recht op toelating kan worden ontleend. Appellanten voeren daartoe aan dat de rechtbank aldus heeft miskend dat het op grond van de artikelen 6, 16 en 39 van het IVRK geboden is de vreemdeling toelating te verlenen. Daarbij hebben appellanten gewezen op de verbondenheid van de vreemdeling met Nederland en de mogelijke psychische en lichamelijke schade die zij zal ondervinden bij gedwongen terugkeer.

2.1.1. Ingevolge artikel 6, eerste lid, van het IVRK erkennen de Staten die partij zijn bij dit Verdrag dat ieder kind het inherente recht op leven heeft.

Ingevolge het tweede lid waarborgen de Staten die partij zijn bij dit Verdrag in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, mag geen enkel kind worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privéleven, in zijn of haar gezinsleven, zijn of haar woning of zijn of haar correspondentie, noch aan enige onrechtmatige aantasting van zijn of haar eer en goede naam.

Ingevolge het tweede lid heeft het kind recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting.

Ingevolge artikel 39 nemen de Staten die partij zijn bij dit Verdrag alle passende maatregelen ter bevordering van het lichamenlijk en geestelijk

herstel en de herintegratie in de maatschappij van een kind dat het slachtoffer is van: welke vorm ook van verwaarlozing, exploitatie of misbruik; foltering of welke andere vorm ook van wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing; of gewapende conflicten. Dit herstel en deze herintegratie vinden plaats in een omgeving die bevorderlijk is voor de gezondheid, het zelfrespect en de waardigheid van het kind.

Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het EVRM heeft een ieder recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2.1.2. Appellanten hebben zich in eerste aanleg niet beroepen op artikel 39 van het IVRK noch hebben zij feiten gesteld die de rechtbank als een beroep op die bepaling had dienen aan te merken. Dat dat voor het eerst in hoger beroep gebeurt, verdraagt zich niet met het bepaalde in artikel 85 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000). Uit deze bepaling volgt immers dat de grieven in hoger beroep moeten blijven binnen de toetsing van het bestreden besluit die de rechtbank heeft verricht, dan wel, gelet op de daartegen voor haar aangevoerde beroepsgronden en de door haar te verrichten ambtshalve toetsing, behoorde te verrichten. Derhalve is in zoverre geen sprake van een grief.

2.1.3. Het beroep op artikel 6 van het IVRK faalt, omdat deze bepaling, gelet op de formulering, geen norm bevat die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving door de rechter direct toepasbaar is.

Nu appellanten artikel 16 van het IVRK hebben ingeroepen met het oog op de bescherming van het privéleven van de vreemdeling, bestaat geen grond voor het oordeel dat deze bepaling in zoverre een verderstreckende bescherming biedt dan artikel 8 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank met betrekking tot het gedane beroep op het IVRK terecht tot het oordeel gekomen dat de vreemdeling daaraan geen recht op toelating kan ontleenen.

Grief 1 faalt.

2.2. In grief 4 klagen appellanten onder meer dat de rechtbank bij haar oordeel dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar, zodat van het horen in bezwaar kon worden afgezien, ten onrechte is voorbijgegaan aan hun in beroep aangevoerde betoog dat ingevolge artikel 12 van het IVRK een kind in elke gerechtelijke en bestuurlijke procedure moet worden gehoord.

2.2.1. Ingevolge artikel 12, eerste lid, van het IVRK verzekeren de Staten die partij zijn bij dit Verdrag het kind dat in staat is zijn of haar eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn of haar leeftijd en rijpheid.

Ingevolge het tweede lid wordt het kind hiertoe met name in de gelegenheid gesteld te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of een daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.

2.2.2. Het hiervoor onder 2.2 vermelde onderdeel van grief 4 is terecht voorgedragen, maar kan niet leiden tot het ermee beoogde doel. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 29 september 2005 in zaak nr. 200503285/1; JV 2005, 437) volgt uit de tekst noch uit de strekking van artikel 12 van het IVRK dat deze bepaling tot meer verplicht dan dat aan minderjarigen inzake het horen gelijke waarborgen worden geboden als aan meerderjarigen in soortgelijke procedures. De Afdeling heeft in die uitspraak voorts overwogen dat niet valt in te zien dat de regeling in artikel 7:3 van de Awb in strijd is met de verplichtingen voortvloeiend uit artikel 12 van het IVRK en dat laatstvermelde bepaling er dan ook niet aan in de weg staat dat op grond van artikel 7:3 van de Awb wordt afgezien van het horen van de minderjarige in bezwaar, mits aan de daarvoor gestelde vereisten is voldaan.

Nu de in het bezwaarschrift aangevoerde omstandigheden, die aanleiding zouden moeten zijn de vreemdeling vrij te stellen van het vereiste om over een geldige machtiging tot verblijf te beschikken, reeds bij de totstandkoming van het besluit van 10 juli 2009 zijn betrokken, is de conclusie gerechtvaardigd dat er op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk was dat de bezwaren niet konden leiden tot een andersluidend besluit, zodat de staatssecretaris terecht toepassing heeft gegeven aan artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb.

2.3. Hetgeen appellanten voor het overige hebben aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 voldoet, kan evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet met dat oordeel volstaan.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd met verbetering van de gronden waarop deze rust.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en
mr. R. van der Spoel en mr. D. Roemers, leden, in
tegenwoordigheid van mr. J.W. Prins, ambtenaar van staat.

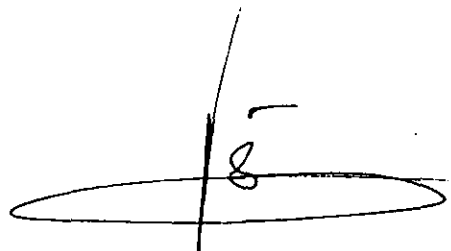
w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

w.g. Prins
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 2 mei 2011

363-701.
Verzonden: 2 mei 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small '8' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 09/39956

Datum uitspraak: 19 oktober 2010

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Ecuadoraanse nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde mr. J.W.F. Menick,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie, thans de Minister van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Op 7 mei 2009 heeft eiseres een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'conform beschikking Staatssecretaris' aangevraagd. Bij besluit van 10 juli 2009 heeft verweerder de aanvraag van eiseres afgewezen.

Daartegen heeft eiseres op 24 juli 2009 bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 13 oktober 2009 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Op 1 november 2009 heeft eiseres beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 16 april 2010. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. J.H.M. Post.

Registratienummer: AWB 09/39956

2

De rechtbank is na de sluiting van het onderzoek ter zitting tot het oordeel gekomen dat het onderzoek in deze procedure niet volledig is geweest. Met toepassing van artikel 8:68 van de Awb is het onderzoek heropend en, gelet op de leeftijd van eiseres, bepaald dat de gemachtigde van eiseres in de gelegenheid wordt gesteld om binnen twee weken alsnog kenbaar te maken of hij/zij door een wettelijke vertegenwoordiger van eiseres gemachtigd is om namens haar beroep in te stellen en zo ja door wie.

Op 6 mei 2010 heeft de rechtbank de machtiging van de ouders van eiseres ontvangen.

Partijen hebben vervolgens de rechtbank toestemming verleend uitspraak te doen zonder nader onderzoek ter zitting. De rechtbank heeft daarop het onderzoek gesloten.

De beoordeling

1. In geding is de weigering van een verblijfsvergunning.
2. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat eiseres niet in het bezit is van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) en zij niet behoort tot één van de categorieën vreemdelingen die ingevolge artikel 3.71, tweede lid, onder b en k, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (verder: Vb 2000) vrijgesteld zijn van het bezit van een mvv. Evenmin heeft verweerder aanleiding gevonden om toepassing te geven aan artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 (hierna: de hardheidsclausule), nu het buiten toepassing laten van deze bepaling niet zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Evenmin heeft verweerder zich gehouden geacht op grond van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) een vergunning te verlenen. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat op grond van artikel 7:3, onder b, van de Awb terecht is afgezien van het horen van eiseres.
3. Eiseres heeft zich, kort samengevat, op het standpunt gesteld dat in haar geval de zogenoemde hardheidsclausule van toepassing is. Zij heeft voorts in het kader van haar aanvraag een beroep gedaan op de artikelen 3, 6 en 12 van het Internationaal Verdrag ter bescherming van de Rechten van het Kind (verder: IVRK). Daarnaast heeft eiseres betoogd dat verweerder, gezien alle feiten en omstandigheden, op grond van artikel 4:84 van de Awb gebruik had moeten maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid. Tot slot heeft eiseres aangevoerd dat verweerder haar ten onrechte niet in de gelegenheid heeft gesteld om te worden gehoord.
4. De rechtbank overweegt als volgt.
5. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.
6. Ingevolge het bepaalde in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 kan het mvv-vereiste niet worden tegengeworpen, indien toepassing daarvan zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.
7. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (Kamerstukken II 1999-2000, 26732, nr. 7, p.108-109) blijkt dat de in deze bepaling neergelegde bevoegdheid beperkt van omvang is. Gevallen waaromtrent is voorzien dat het mvv-

Registratienummer: AWB 09/39956

3

vereiste niet zal kunnen worden tegengeworpen, zijn bij artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule, zo blijkt uit hoofdstuk B1/4.1.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (verder: Vc 2000), beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door de regelgever niet zijn voorzien.

8. Vast staat dat eiseres niet beschikt over een geldige mvv en niet in geschil is dat zij van het vereiste daarvan niet wettelijk is vrijgesteld. Het geschil spitst zich toe op de vraag of verweerder geen aanleiding heeft hoeven zien om toepassing te geven aan de hardheidsclausule.

9. Gelet op de discretionaire bevoegdheid van verweerder om de bovengenoemde hardheidsclausule toe te passen dient de rechtbank zich bij haar toetsing terughoudend op te stellen. De rechtbank overweegt voorts dat het op de weg van eiseres ligt om aan een beroep op de hardheidsclausule individuele feiten en omstandigheden ten grondslag te leggen en deze aannemelijk te maken.

10. Ten betoge dat de hardheidsclausule van toepassing is heeft eiseres gesteld dat zij vanaf haar tweede levensjaar in Nederland verblijft, hier naar school gaat en in Nederland haar vriendenkring heeft opgebouwd. Verplichte terugkeer naar Ecuador, waarmee zij geen enkele binding heeft, zal volgens eiseres een negatieve weerslag hebben op haar lichamelijke en geestelijke ontwikkeling.

11. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid de door eiseres aangevoerde omstandigheden als onvoldoende kunnen aanmerken voor het toepassen van de hardheidsclausule.

De rechtbank acht daartoe redenevend dat de situatie dat eiseres hier schoolgaand is en dat hier het middelpunt van haar maatschappelijk leven ligt, niet dermate bijzonder is dat vasthouden aan het mvv-vereiste leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Daarbij is van belang dat van eiseres in redelijkheid verlangd mag worden om met haar ouders, die geen verblijfsvergunning hebben, terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de behandeling van een aanvraag om een mvv af te wachten. Voorts heeft eiseres, nadat zij ten onrechte bij haar aanvraag heeft gesteld dat zij hier te lande is geboren, eerst bij haar beroepschrift gesteld dat zij hier reeds sinds haar tweede levensjaar verblijft. Zij heeft dat niet nader onderbouwd.

Van strijd met het evenredigheidsbeginsel van artikel 3:4 van de Awb is niet gebleken.

12. Verweerder heeft niet gehandeld in strijd met artikel 4:84 van de Awb, aangezien uit het vorenstaande blijkt dat geen sprake is van bijzondere omstandigheden.

13. Wat betreft het beroep van eiseres op het IVRK overweegt de rechtbank dat met het IVRK niet beoogd is uitbreiding te geven aan de verplichtingen die uit artikel 8 van het EVRM voortvloeien en hieraan derhalve geen recht op toelating kan worden ontleend.

14. Ten aanzien van het standpunt van eiseres dat zij ten onrechte niet in bezwaar is gehoord, overweegt de rechtbank dat, gelet op hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd, er redelijkerwijs geen twijfel bestond dat die bezwaren niet tot een herroeping van het primaire besluit zouden leiden. Het betoog dat verweerder eiseres had moeten horen faalt daarom.

15. Ten slotte is niet gebleken dat het bestreden besluit onzorgvuldig is voorbereid of niet draagkrachtig is gemotiveerd. Derhalve is het beroep ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Registratienummer: AWB 09/39956

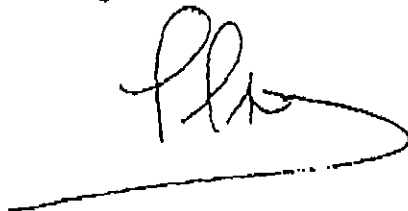
4

De beslissing

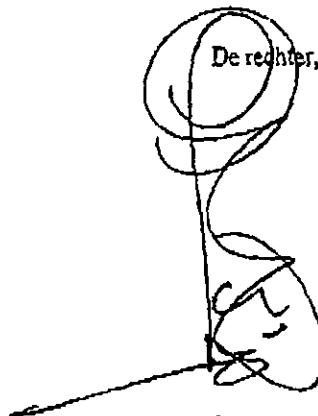
De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L. van Gijn, rechter, in tegenwoordigheid van drs. G. Sassen, griffier.

De griffier,

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op 19 oktober 2010.

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

VERZONDEN OP

20 OKT 2010

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Amhem

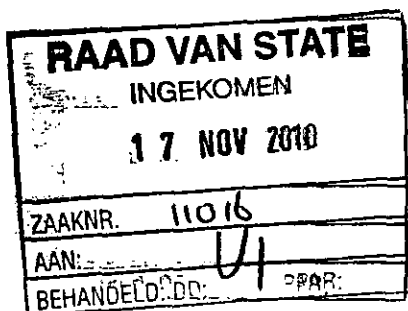
veem advocaten

- mr. G.E. Menick
- mr. J.W.F. Menick
- mr. M.K. Rack
- mr. E. Stap
- mr. P.A. van der Waal

Veembroederhof 111
1019 HD Amsterdam
Telefoon 020-6640848
Fax 020-6795465
info@veemadvocaten.nl
www.veemadvocaten.nl

Per gewone post en per telefax: 070 – 36 51 380

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Aantal pagina's: 8

Inzake :
Ref. nr. : 2009.152.02
IND nr. : 0905.08.1165
V- nr. :
Betreft : Hoger Beroepschrift

/ Minister van Justitie

Amsterdam, 17 november 2010

Geachte heer, mevrouw,

Tot mij wende zich hierna te noemen appellante, en haar wettelijke
vertegenwoordigers (de vader) en
(de moeder), wonende te Amsterdam, met het verzoek om de belangen van appellante te behartigen.

Hierbij doe ik u namens appellante een hoger beroepschrift tegen de uitspraak van 19 oktober 2010, verzenddatum 20 oktober 2010, met het procedurenummer AWB 09 / 39956 van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats te Arnhem, toekomen.

In afwachting van uw berichten verblijf ik.

Met vriendelijke groet,
Hoogachtend,

J.W.F. Menick

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17 NOV 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DO:	FAB:

Hoger Beroepschrift

- mr. G. E. Menick
- mr. J. W. F. Menick
- mr. M. K. Rack
- mr. E. Stop
- mr. P. A. van der Waal
- mr. A. Kiling
- mr. F. Lavell

Veembroederhof 111
1019 HD Amsterdam
Telefoon 020-6640848
Fax 020-6795465
info@veemadvocaten.nl
www.veemadvocaten.nl

Geeft eerbiedig te kennen,

hierna te noemen appellante, wonende te te
dezer zake woonplaats kiezende te 1019 HD Amsterdam aan het Veembroederhof 111, ten kantore
van de advocaat mr. J.W.F. Menick, die door appellante tot bepaaldelijk gevolmachtigde wordt
gesteld, zulks met het recht van substitutie;

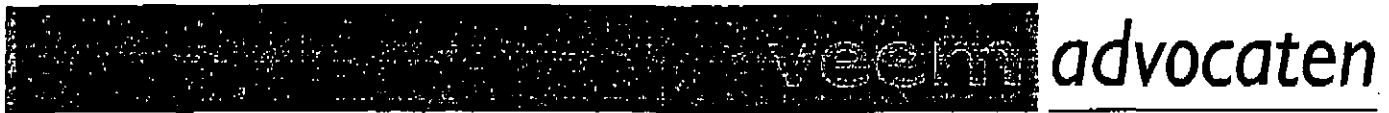
Stelt hierbij hoger beroep in tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats te
Arnhem, met procedurenummer AWB 09 / 39956 van 19 oktober 2010, verzonden 20 oktober 2010,
waarbij het beroep van 1 november 2009 – tegen het besluit van 13 oktober 2009 van de Minister van
Justitie – ongegrond is verklaard;

Een kopie van de bestreden uitspraak wordt bij dit hoger beroepschrift overgelegd
(Productie 1.);

Appellante doet dit hoger beroepschrift staven op de hierna volgende gronden;

Grief 1.

Appellante woont vanaf haar tweede levensjaar hier ten lande. Zij heeft hier haar school, haar
vriendjes en vriendinnetjes en spreekt vloeiend Nederlands. Zij is voor haar leeftijd zeer intelligent en
zelfstandig. Zij is volledig geworteld in de Nederlandse samenleving. Zij heeft de eigen keuze gemaakt
om in Nederland te willen blijven wonen. Op grond van het IVRK heeft zij ook recht om deze
zelfstandige keuze te maken. Ten onrechte stelt de Rechtbank vast dat met het IVRK niet beoogd is
uitbreiding te geven aan de verplichtingen die uit artikel 8 EVRM voortvloeien en dat hieraan het recht
op toelating kan worden ontleend. Het IVRK dient niet alleen rechtstreekse werking te hebben op het
EVRM doch ook op de nationale wetgeving van de lidstaten van de Europese Unie waaronder
Nederland. Niet valt in te zien waarom appellante geen recht op toelating kan worden verleend. Het
een en ander is geboden op grond van de artikelen 6, 16 en 39 van het IVRK. Het is niet uitgesloten
dat appellante bij een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst psychische en lichamelijke
schade zal ondervinden. De vereniging van artsen jeugdgezondheidszorg heeft vanuit de eigen
ervaringen zorgen over de schade bij uitzetting van in Nederland gewortelde kinderen.

Grief 2.

Anders dan de Rechtbank stelt appellante dat haar situatie wel dermate bijzonder is dat het vasthouden aan het mvv-vereiste tot een onbillijkheid van overwegende aard zal leiden als bedoeld in artikel 3:71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000. Zoals bekend is appellante schoolgaand en bevindt het middelpunt van haar maatschappelijk leven zich volledig in Nederland. Op dit punt heeft de Rechtbank niet dan wel onvoldoende gemotiveerd dat hier geen sprake is van een bijzondere omstandigheid zoals appellante heeft betoogd. Het feit dat van haar verlangd zou kunnen worden om met haar ouders die geen verblijfsvergunning hebben terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de behandeling van de aanvraag van een mvv af te wachten doet hier niet aan af.

Grief 3.

Anders dan de Rechtbank stelt heeft de Minister van Justitie in strijd gehandeld met artikel 4:84 van de Awb aangezien uit vorenstaande blijkt dat er wel sprake is van bijzondere omstandigheden.

Grief 4.

Anders dan de Rechtbank stelt is er gezien alle feiten en omstandigheden ten onrechte afgezien van het horen van eiseres. Hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd geeft genoeg reden tot twijfel dat die bezwaren tot herroeping van het primaire besluit zou kunnen leiden. Het afzien van horen op grond van artikel 7:3 van de Awb is in dezen derhalve niet geboden. Ten onrechte heeft de Rechtbank hierbij geen rekening gehouden met de rechten die voortvloeien uit het IVRK. Uit artikel 3, eerste lid, van het IVRK volgt dat er in het belang van het kind een expliciete bewustere, kenbare en individuele afweging dient te worden gemaakt. Artikel 12 van het IVRK geeft ook de mogelijkheid en het recht van het kind om te worden gehoord in alle gelegenheden die haar betreffen. In casu is er sprake van schending van de hoorplicht. In het kader hiervan kan er tevens bezwaarlijk worden gesproken van een zorgvuldig onderzoek bij het te nemen besluit. Dit is in strijd met artikel 3:2 van de Awb.

Grief 5.

Gezien alle persoonlijke feiten en omstandigheden van appellante is er geen dan wel onvoldoende rekening gehouden met haar persoonlijke belangen. Anders dan de Rechtbank stelt is er geen sprake van een evenredige belangenafweging als gesteld in artikel 3:4 van de Awb.

Reden waarom:

Appellant zich wendt tot Uw Edelachtbare Raad met het eerbiedig verzoek om de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats te Arnhem, met procedurenummer AWB 09 / 39956 van 19 oktober 2010, verzonden 20 oktober 2010 te vernietigen en het beroep van appellant alsnog gegrond te verklaren. Tevens om de Staat te veroordelen in de proceskosten van zowel het beroep als het hoger beroep, althans een zodanige beslissing te nemen als Uw Raad in goede justitie zal vernemen te behoren.

Gevolmachtigde,

Amsterdam, 17 november 2010